

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 531/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], podnikajúceho pod obchodným menom [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Sanákom, Námestie SNP 2, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], podnikajúceho

pod obchodným menom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Sanákom, Námestie SNP 2, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva:

«Návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný dňa 31.12.2004 na Krajský súd v Bratislave na dlžníka - podnikateľský subjekt [REDACTED], bytom [REDACTED]. Už návrh na vyhlásenie konkurzu bol vadný, pretože nebola správne uvedená adresa podnikateľského subjektu a dlžníka ([REDACTED]) a nebolo uvedené IČO podnikateľského subjektu.

Navrhovateľom bol veriteľ Slovenská republika, Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky Banská Bystrica, Daňový úrad Trnava, IČO: 00 634 816, Hlboká č. 8/1, 91765 Trnava.

Ďalší návrh od toho istého navrhovateľa proti tomu istému úpadcovi – podnikateľskému subjektu bol podaný na Krajský súd v Bratislave dňa 23.01.2006 – znova s tou istou vadou!

Krajský súd v Bratislave svojim uznesením zo dňa 08.02.2006, č. k. 1K/257/04-84 konanie proti dlžníkovi [REDACTED], zastavil (úpadca je prvý krát a jediný krát správne označený a s takto označeným úpadcom boli súdy povinné konať).

V dôsledku podania odvolania zo strany navrhovateľa, Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim rozhodnutím zo dňa 27.04.2006, č. k. 4 Obo 89/2006, vyššie citované uznesenie Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

Od tohto momentu nastáva zvláštna a nezákonná interpersonálna zámena, keď následne Krajský súd v Bratislave svojim uznesením zo dňa 13.02.2007, č. k. 1K 257/2004 vyhlásil konkurz už na majetok dlžníka, nepodnikateľský subjekt [REDACTED],

v bodoch 11., 12., a 13. odôvodnenia uznesenia sa len NS SR sústreďuje na to, že napadnuté uznesenie sa týka ustanovenia nového správcu do funkcie správcu konkurznej podstaty, a že s obsahom odvolania [REDAKOVANÉ] (správne malo byť uvedené [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]) nie je zrejmé, že by toto rozhodnutie bolo vydané v jeho neprospech.

Aj z citovaného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že ani Najvyšší súd SR si neuvedomil, aké vážne dôsledky mala personálna zámena úpadcu na nepodnikateľa fyzickú osobu [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] z hľadiska nezákonného vyporiadania BSM, hrozby nezákonného odňatia majetku patriaceho do BSM a právoplatného odsúdenia v trestnom konaní pre neposkytnutie súčinnosti fyzickej osoby – nepodnikateľa [REDAKOVANÉ] v konkurznom konaní, na ktorú súčinnosť som ako fyzická osoba nebol povinný.».

5. Napadnuté rozhodnutie je podľa sťažovateľa arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v ňom najvyšší súd nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa prípustnosti dovolania proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 15/2019 z 27. novembra 2019 (ďalej len „uznesenie odvolacieho súdu“). Podľa sťažovateľa „súdy, a to KS v Bratislave v konaní č. k. 1K/257/2004-902, ako aj NS SR v konaní 3Obo/15/2019 sa vôbec nezaoberali základnou otázkou, či sú splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu“.

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020, napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi prizná primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 € a náhradu trov konania.

7. Sťažovateľ zároveň navrhol aj odklad vykonateľnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 ObdoV 6 2020 z 24. júna 2020 a uznesenia odvolacieho súdu. Svoj návrh na odklad vykonateľnosti odôvodnil tým, že „právnymi následkami týchto právoplatných

rozhodnutí by hrozila závažná ujma třetím osobám a odloženie vykonateľnosti, podľa názoru Sťažovateľa, je v súlade s verejným záujmom, nakoľko pokračujúcim konkurzom by hrozila tretím osobám, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ujma na majetku, nakoľko tieto osoby nie sú v úpadku a nemôžu byť postihnuté konkurzom“.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská,

na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

17. Podľa § 206 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) súd vyhlási konkurz alebo povolí vyrovnanie na základe návrhu podaného pred účinnosťou tohto zákona podľa doterajších právnych predpisov. Tieto konkurzy a vyrovnania, ako aj právne vzťahy s nimi súvisiace sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov.

18. Podľa § 66e ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) na konkurz sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

19. Podľa § 66f zákona o konkurze a vyrovnaní ustanovenia § 221 ods. 1 písm. a) a § 228 až 243d Občianskeho súdneho poriadku sa na konkurz a vyrovnanie nepoužijú.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je arbitrárne a svojvoľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľa najvyšší súd nereagoval na všetky jeho podstatné námietky týkajúce sa otázky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré bolo vydané v konkurznom konaní.

21. Uznesením sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020 najvyšší súd rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu odvolacieho súdu odmietol pre jeho neprípustnosť.

22. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť, či najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020 ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré bolo vydané v konkurznom konaní.

23. V relevantných častiach uznesenia sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020 najvyšší súd predovšetkým uviedol:

«15. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno, v prípadoch zákonom výslovne stanovených, napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk (vid' napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti, ktorá spolu s interpretačnou praxou dovolacieho súdu (tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva) sleduje zachovanie jedného zo základných princípov právneho štátu - princípu právnej istoty...

17. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že konkurz na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], vyhlásil v súlade s ust. § 13 ods. 1 ZKV Krajský súd v Bratislave, uznesením č. k. 1K/25/2004-122 zo dňa 13. 02. 2007, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“), a teda dovolanie, podané síce už za účinnosti nového procesného predpisu - Civilného sporového poriadku, bolo podané v konkurznom konaní vedenom podľa ZKV.

18. Zákon o konkurze a vyrovnaní v ustanovení § 66e ods. 1 zakotvil primerané použitie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia sa na konkurz primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak ZKV neustanovuje inak. Primerané použitie všeobecného procesného predpisu znamená, že tam, kde osobitný predpis (ZKV) určitú procesnú situáciu nerieši a zároveň ZKV použitie všeobecného procesného predpisu priamo nevyklučuje, použije sa právna úprava

všeobecného procesného predpisu (Občiansky súdny poriadok, resp. od 1. júla 2016 Civilný sporový poriadok).

19. Podľa § 66f ZKV, ustanovenia § 221 ods. 1 písm. a/ a § 228 až 243d Občianskeho súdneho poriadku sa na konkurz a vyrovnanie nepoužijú. Uvedené ustanovenie v zásade vylučuje použitie mimoriadnych opravných prostriedkov v konkurznom konaní vedenom podľa ZKV. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia sú v konkurznom konaní a vo vyrovnacom konaní z mimoriadnych opravných prostriedkov vylúčené obnova konania (ustanovenia § 228 - § 235 O. s. p.), resp. žaloba o obnovu konania podľa § 397 - § 418 C. s. p. a dovolanie (ustanovenia § 236 - § 243d O. s. p.), resp. § 419 - § 457 C. s. p. Zákon o konkurze a vyrovnaní z mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v Občianskom súdnom poriadku pripúšťal len využitie inštitútu mimoriadneho dovolania (viď napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MObdoV/4/2012 a 2MObdoV/1/2015).

20. Nakoľko zákon o konkurze a vyrovnaní ako osobitný predpis vylučuje prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v konkurznom konaní, nemôže sa účastník konkurzného konania domáhať prípustnosti dovolania podľa ustanovení všeobecného procesného predpisu (do 30. júna 2016 ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p., od 1. júla 2016 ustanovenia § 419 a nasl. C. s. p.), ktoré upravujú dovolanie.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené, dovolací súd konštatuje, že dovolanie úpadcu z 27. 01. 2020 proti rozhodnutiu vydanému v konkurznom konaní je v zmysle ustanovenia § 66f ZKV neprípustné. Najvyšší súd preto dovolanie úpadcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.»

24. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

25. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

26. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku (o sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom) preskúmavalo (napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

27. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti

v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

28. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

29. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

30. Vzhľadom na to, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd, vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, podčiarkuje, že na základné právo na súdnu ochranu zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé,

závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

31. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

IV.

Záver

32. Vychádzajúc predovšetkým z už uvedeného posúdenia veci (bod III tohto odôvodnenia), ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu v konkurznom konaní. Právny názor vyslovený najvyšším súdom v uznesení sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020 má aj podľa ústavného súdu racionálny základ, a je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.

33. V súvislosti s preskúvaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd taktiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

34. Ústavný súd zdôrazňuje skutočnosť, že ak sťažovateľ chcel dosiahnuť zrušenie konkurzu vyhláseného na jeho majetok, mal ústavnou sťažnosťou napadnúť uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 182/2007 z 27. septembra 2007, ktorým bolo potvrdené uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 K 257/04-210 zo 7. augusta 2007, ktorým bol na majetok sťažovateľa vyhlásený konkurz, a nie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorý potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 K 257/2004-902 z 23. septembra 2019, ktorým bolo rozhodnuté o ustanovení do funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. Martiny Mrázovej a o zániku funkcie doterajšieho správcu konkurznej podstaty JUDr. Petra Sopku.

35. Najvyšší súd tak dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k posúdeniu otázky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré bolo vydané v konkurznom konaní, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré v posudzovanom prípade sú v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

36. Z ustanovenia § 206 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že súd vyhlási konkurz alebo povolí vyrovnanie na základe návrhu podaného pred účinnosťou tohto zákona podľa doterajších právnych predpisov. Tieto konkurzy a vyrovnania, ako aj právne vzťahy s nimi súvisiace sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov. Ústavný súd konštatuje, že konkurz na majetok sťažovateľa bol vyhlásený podľa zákona o konkurze a vyrovnaní a tento konkurz sa spravuje aj naďalej zákonom o konkurze a vyrovnaní. Z § 66f zákona o konkurze a vyrovnaní vyplýva, že na konkurz a vyrovnanie sa nepoužijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku o dovolaní. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“). Na konkurz sťažovateľa, ktorý bol vyhlásený podľa zákona o konkurze a vyrovnaní, sa nevzťahujú ani ustanovenia o dovolaní podľa Civilného sporového poriadku. Z uvedeného vyplýva, že proti rozhodnutiam v konkurznom konaní

v konkurzoch vyhlásených podľa zákona o konkurze a vyrovnaní nie je prípustné dovolanie podľa Civilného sporového poriadku.

37. Najvyšší súd sa s argumentáciou sťažovateľa nestotožnil, a preto uznesením sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020 rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu odvolacieho súdu odmietol. Vzhľadom na uvedené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020 nemožno považovať za zjavne neodôvodnené či arbitrárne, a preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia.

38. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 ObdoV 6/2020 z 24. júna 2020, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

39. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

40. Sťažovateľ zároveň v ústavnej sťažnosti žiadal ústavný súd, aby rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia a uznesenia odvolacieho súdu, a to až do právoplatnosti rozhodnutia o tejto ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ústavný súd nemohol vyhovieť návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia a uznesenia odvolacieho súdu.

41. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu